

PISMO BOLNIKOM

OB SVETOVNEM DNEVU BOLNIKOV

11. februarja 2013

Dragi bratje in sestre!

Bilo je pred božičem. Ob obisku bolnice na domu sem ob bolniški postelji z domačimi glasno molil rožni venec. Po molitvi se je bolnica prebudila in spregovorila nekaj besed. Ko sem ji omenil, da bomo čez nekaj dni obhajali božič, je odločno nasprotovala: »To pa že ne, ne bo še božič. Vi prehitete.« In Bog je hotel, da je bil njen pogreb na sam božični dan.

Čas res hitro mineva. Tako hitro in iznenada pride tudi bolezen. Zna nas prehiteti. Nam vsem je podarjeno, da smo 5. nedeljo med letom, po prazniku lurške Matere Božje, ki ga obhajamo kot svetovni dan bolnikov, lahko prišli k sveti maši. Tolike je bolezen in starost prehitela. Povabim vas, da v duhu stopite k vam domov, nekateri v bolnišnice, drugi v domove za ostarele in še kam, kjer so vaši preizkušani bratje in sestre, in jih v duhu prinesete pred Gospoda. V evharističnem slavju jih bomo priporočili Gospodu in lurški Materi Božji.

Današnji evanglij postavlja pred nas dve podobi. Jezus nas vabi, da smo luč in sol. To je, da prinašamo svetlobo in prijetnost in smo z vero in ljubeznijo v službi bolnih.

Za 22. svetovni dan bolnikov je papež Frančišek letos prvič napisal poslanico, ki nosi naslov Vera in ljubezen. Tudi mi smo dolžni dati življenje za brate (1 Jn 3,16).

Cerkev v bolnikih prepozna »posebno navzočnost trpečega Kristusa«. On skupaj z nami nosi težo in nam razodeva smisel trpljenja. Ko je Božji Sin šel na križ, je »uničil samoto trpljenja in razsvetlil njegovo temo«. Te besede beremo v prvem delu papeževe poslanice. Skrivnost Božje ljubezni do nas nam tako vliva »upanje in pogum«. Upanje, ker se »v Božjem načrtu ljubezni tudi noč bolečine odpira za velikonočno svetlobo«. In pogum, da se z vsako nadlogo »soočimo v njegovi družbi, združeni z Njim«.

Božji Sin, ki je postal človek, človeški izkušnji ni odvezel boleznin in trpljenja, ampak ju je prevzel nase in preoblikoval ter znova ovrednotil. S tem bolezen in trpljenje nimata več zadnje besede. »Kot je Oče podaril svojega Sina iz ljubezni in je Sin podaril sebe iz iste ljubezni, lahko tudi mi ljubimo druge, kot je Bog ljubil nas, tako da damo življenje za brate.« Kot nadalje piše papež Frančišek, postane vera v dobrega Boga dobrota, vera v križanega Kristusa pa moč, da ljubimo vse do konca, tudi sovražnike. »Dokaz pristne vere v Kristusa je podaritev samega sebe in širjenje ljubezni do bližnjega, še posebej do tistega, ki si je ne zasluži, do tistega, ki trpi, do tistega, ki je odrinjen.«

Kadar se z nežnostjo približamo tistim, ki potrebujejo zdravljenje, prinesemo upanje in nasmeh Boga. Da bi rasli v nežnosti, v spoštljivi in tenkočutni ljubezni, pa imamo, kot piše papež Frančišek v poslanici, krščanski vzor, h kateremu lahko obračamo svoj pogled. To je Jezusova Mati. Marija je pozabila nase in se je v naglici odpravila iz Galileje v Judejo, da bi pomagala sorodnici Elizabeti. Posredovala je na svatbi v Kani. Na romanju življenja je v svojem srcu nosila besede starega Simeona. Te so ji napovedale meč, ki bo presunil njeno dušo. In navsezadnje je Marija ostala močna tudi pod Jezusovim križem. Marija pozna to pot, beremo v poslanici. Zato je Mati vseh bolnih in trpečih. Ostaja tudi poleg naših križev in nas spremlja na poti proti vstajenju in življenju v polnosti.

Sveti Janez, ki je pod križem stal poleg Marije, nas spominja na izvire vere in ljubezni. »Kdor je pod križem z Marijo, se nauči ljubiti kot Jezus,« še piše papež Frančišek. Kristusov križ vabi, kot lahko beremo na koncu poslanice za 22. svetovni dan bolnikov, da se »pustimo okužiti tej ljubezni, uči nas, da drugega vedno gledamo z usmiljenjem in ljubeznijo, posebej tistega, ki trpi, ki potrebuje pomoč«.

Vsakoletno obhajanje svetovnega dneva bolnikov je priložnost, da se v imenu Cerkve na Slovenskem zahvalimo zdravstvenim delavcem in vsem, ki prepoznavate duhovne potrebe bolnikov in preizkušanih in ste v dogovoru z domačimi pripravljene poklicati duhovnika katoliške ali tudi druge vere.

Hvala vam, bolniki, za vaš zgled, ki nam ga dajete v preizkušnjah, ki prihajajo z zdravljenjem. Vedite, da s tem kličete blagoslov naši Sloveniji, rojakom po svetu in misijonarjem ter na nove duhovne poklice. V teh časih smo še posebno

potrebni vašega sodelovanja z Gospodom. Razmišljanje sklenem s kratkim zapisom žene, stare čez devetdeset let. Takole je zapisala o romanju s prijatelji iz Italije in Bolgarije z Unitalsi v Lurd: »Pri votlini lurške Matere Božje sem lahko odprla svoje srce in darovala Mariji svoje težave, bolečine in trpljenje z željo, da jih posreduje Bogu. Tisočera množica ljudi, ki se zvečer vije z lučkami skozi svetišče in vsak v svojem jeziku poje pesem 'Zvonovi zvonijo', pričuje, kako živa je naša vera.«

MOPZ pri SŠK (Miro Šlibar)